

Em không đáng

Cách một tán cây, ánh đèn mờ nhạt. Anh nhìn lên, cô nhìn xuống. Tình có đủ đầy để bước tiếp cùng nhau?

Vũ tựa vào cửa xe, ngược lên ban công tầng 3. Xuyên qua tán lá rậm, cái ban công màu trắng lơ mờ ẩn hiện trong ánh đèn vàng vọt. Ánh sáng sau khung cửa sổ khiến anh tưởng tượng ra dáng vẻ của cô. Trời lạnh dần, anh mở cửa xe, tay đặt lên vô lăng, gối đầu vào tay, mắt nhìn về ban công ấy. Khi theo sau cái dáng người nhỏ bé chậm chậm bước về khu nhà này anh vẫn nghĩ mình đã quá bông bột. Sự gặp gỡ đột ngột và thái độ của cô khiến anh mất tự chủ. Lẽ ra anh nên hỏi rõ cô ấy về những năm tháng anh không ở bên, hỏi cô về lý do cô không liên lạc với anh? Rồi anh tự cười, mình đang làm cái gì thế này? Chứng kiến cô gái trong tim mình đổi thay, chứng kiến mình vừa rời đi cô lại tựa vào vai kẻ khác. Anh còn theo dõi cô về khu phố này để làm gì? Phải chăng là anh vẫn không cam tâm?

Hạ mở cửa ban công, ngồi xuống chiếc ghế nhỏ. Cô đưa mắt nhìn ánh trăng lấp lánh trên tán cây to phía dưới. Cô vẫn khoác áo của anh như tìm cho mình một chút ấm áp thời xa xôi ấy. Tháng năm chẳng đủ làm cô nguội lạnh giấc mơ đầu. Anh có vì cô mà viết tiếp chuyện tình còn dang dở không? Giấu tiếng thở dài mỏng manh trong màn đêm, cô chẳng đủ sức lực để suy nghĩ nhiều hơn nữa. Thứ làm cô hoang mang là cô nên đối mặt với sự thực như thế nào khi vẫn muốn chìm vào thứ ánh sáng sâu thẳm lấp lánh cô từng tìm thấy trong đôi mắt anh?

Cách một tán cây, ánh đèn mờ nhạt. Anh nhìn lên, cô nhìn xuống. Tình có đủ đầy để bước tiếp cùng nhau?

Kai nhịp nhịp tay lên mặt bàn, đánh giá người đàn ông ngồi trước mặt. Không chỉ đẹp mà còn phong độ. Nghĩ đến ánh mắt buồn buồn của Hạ, Kai nheo nheo mắt:

- Anh muốn biết điều gì?

- Tất cả về Hạ.

- Dễ vậy sao? Nói cho anh tôi được gì chứ? Kai cười khẩy, quay mặt đi nơi khác.

- Anh có thể ra điều kiện.

- Công tử có khác ha...Anh đừng lấy vợ nữa. Thế nào?

Vũ nhú mày, người đàn ông trước mặt đang nhìn thẳng anh, không có ý đùa cợt.

- Ý anh là...?

- Hạ với tôi cũng rất quan trọng. Anh lại muốn biết về quá khứ của cô ấy. Để làm gì? Trừ khi muốn hoãn hôn rồi cướp lại cô ấy?

- Tôi chỉ muốn biết tại sao cô ấy lại thay đổi như thế

- Vì anh lừa cô ấy, rằng anh chỉ là sinh viên nghèo và biến mất khi cô ấy yêu anh nhất và vì anh xuất hiện khi sắp là chồng người khác.

- Khi tôi ra nước ngoài đã nhờ người đưa cách liên lạc cho cô ấy nhưng không nhận được tin tức. Khi quay lại, cô ấy đã rời đi...

- Không tìm thấy nên tìm ấm trong vòng tay kẻ khác?

- ...Cô ấy cũng đã đến với anh.

- Đến với tôi? ...À, vậy sao anh không hỏi thẳng cô ấy?

- ...

- ...Được rồi, anh nhờ ai đưa cách liên lạc cho cô ấy ?

- Mẹ tôi.

- Vậy nên hỏi lại mẹ anh?

- Mẹ tôi nói đã gặp và đưa cho cô ấy.

- Thật sao?

Kai nhún vai khi bắt gặp cái nhíu mày của Vũ. Mọi chuyện tình đều có nút thắt. Mở ra được thì cùng nhau mà bước tiếp. Không mở được thì buông bỏ mà sâu hận. Cái nút thắt này giữa hai người xem anh ta có mở được không?

Mẹ Vũ vừa gấp thức ăn vào chén, vừa ngọt ngào nhắc nhở anh.

- Chủ nhật tới sắp xếp rồi còn qua nhà người ta bàn bạc chuyện hôn ước nghe con.

Vũ cầm cúi ăn, ngập ngừng nói:

- Mẹ, chuyện hôn ước...cứ hoãn lại đã.

- Tại sao?

- ...Con tìm được Hạ rồi.

Mẹ anh khựng lại, anh nhìn thẳng bà. Bà đánh mắt đi nơi khác, bình thản nhấp một ngụm vang.

- Rồi sao?

-...

- Rồi vì thế mà hủy hôn, làm mất mặt gia đình người ta? Con trưởng thành lên có được không? Con đừng quên con bé đó hại con tìm nó thâm như thế nào.

- Giờ con tìm được cô ấy rồi, con muốn...

- Không được!

- Không được?

- Mẹ không thích con bé đó.

-...Nên trước đây mẹ đã không đưa cho cô ấy hộp quà con gửi?

-...Đúng vậy.

Anh co đôi bàn tay lại. Hóa ra vì thế nên cô mới không liên lạc được với anh. Anh đứng dậy, lấy chiếc áo vest vắt trên thành ghế.

- Con đi có chút việc.

- Đừng tìm con bé đó.

-...

Anh kiên nhẫn đợi trước khu nhà cô ở cho đến khi thấy cô xách một túi hoa quả thông thả đi về. Cô búi tóc bằng một chiếc bút bi, mặc một chiếc quần lửng màu xanh nhạt, chiếc áo thun trắng trẻ trung, dưới chân, đôi giày thể thao màu hồng nhạt nữ tính. Anh mỉm cười nhìn dáng cô đi ngang qua đầu xe, đó mới là Hạ anh từng thương nhớ. Xuống xe anh đi theo cô vào dãy nhà, lúc đến chân cầu thang, anh liền đi nhanh, giành lấy túi hoa quả trong tay cô:

- Để tôi xách hộ cho.

Cô hốt hoảng ngược lên, thấy anh liền bối rối.

- Anh, sao anh...

- Tôi đến lấy áo khoác, đi nhanh đi.

Anh nói xong bước thẳng lên cầu thang, cô vội vàng đi theo. Lại một mảnh im lặng, trong dãy hành lang chỉ có tiếng bước chân cùng nhau vang lên. Ngược nhìn tấm lưng rộng đang đi phía trước, trong đầu cô nổ ra một list các câu hỏi: Vì sao anh biết cô ở đây? Anh đến đây làm gì? Cô nên làm gì bây giờ? Trước khi câu hỏi cuối kịp vang lên cô đã thấy anh đứng trước cửa phòng cô:

- Ở đây ngắm cảnh cũng đẹp nhỉ?

Cô ngạc nhiên vì anh biết phòng cô nhưng vội lúi húi lấy chìa khóa, trong đầu chỉ còn lại một câu hỏi: Nên mời anh vào phòng không?

- Kai không ở cùng sao?. Anh vờ hỏi vu vơ

- Sao anh biết Kai? Cô dừng tay trên ổ khóa, hỏi ngược lại.

- Nghe mấy người quanh đây nói Kai hay đến.

Cô không nói, tiếp tục mở khóa, đẩy cửa.

- Anh đợi ở đây, em lấy áo cho...

Cô chưa kịp nói hết câu, anh đã tự nhiên tháo giày, đi vào phòng, nhìn một lượt. Đặt túi hoa quả lên bàn, anh ngồi xuống ghế, đẩy túi hoa quả về phía cô:

- Cũng vẫn đơn giản như xưa nhỉ? Mời tôi chứ?

Cô gật đầu, lại rót cho anh một cốc nước rồi đi lấy dao, chọn một quả táo, lạng lẽ ngồi gọt. Mùi hương thoang thoảng.

- Nghe nói em dạy nhạc cho trung tâm trẻ em khuyết tật?

- ...Kai đã nói những gì với anh?

- Một chút về cuộc sống của em.

Cô im lặng, Kai chết giấm, chẳng biết đã nói lung tung gì rồi. Anh cũng không hỏi thêm, yên lặng nhìn cô gọt táo rồi cắt thành từng miếng nhỏ. Cô đẩy đĩa táo về phía anh, đứng lên đi lấy áo khoác. Trong phòng mình, cô thần thờ vuốt nhẹ lên chiếc áo. Phải trả rồi, thứ không thuộc về mình, sớm muộn cũng bị đòi lại thôi. Nhưng đến khi cô bước ra, anh đã không còn ngồi ở đó. Cô vội chạy ra sát ban công nhìn xuống. Anh đã ra đến xe, ngẩng lên nhìn cô, giơ trên tay một miếng táo rồi chui vào xe. Cô còn chưa biết phải làm gì đã nghe điện thoại trong nhà đổ chuông.

- Anh có việc gấp, để tạm áo chỗ em. Hi vọng còn có dịp được ghé lại ăn táo.

Chẳng để cô nói gì đã vội cúp máy. Cô nhìn dây số trên màn hình, chạm vào nút lưu lại. Cầm một miếng táo trên đĩa lên ngắm nghía, thờ dài một hơi, anh làm cô chẳng biết phải làm thế nào rồi.

Trước biển, hai người đàn ông đứng song song, gió làm mọi thứ không ngừng lay động.

- Những gì tôi vừa kể với anh là tất cả về Hạ mà tôi biết. Anh có thể không đến với cô ấy nhưng đừng làm cô ấy tổn thương.

- Cảm ơn anh, Kai.

- Nếu chấp nhận và đến với cô ấy, bên phía gia đình anh, anh phải chuẩn bị tốt.

- Tôi biết cần phải làm gì. Cũng mong anh đừng nói với cô ấy về cuộc gặp này.

- Tôi hiểu. Vậy anh cũng đừng đem chuyện về giới tính của tôi đe dọa nói cho gia đình tôi biết. Nếu không tôi sẽ...

- Anh yên tâm. Nói lời giữ lời.

Kai nhìn Vũ lái xe đi rồi quay ra nhìn biển. Hi vọng cô bạn của anh sẽ tìm lại được tình yêu của mình.

- Em ra ban công đi

Hạ vội cầm điện thoại ra ban công, nhìn xuống thấy anh đang ngồi trên mui xe, ngược nhìn cô trong ánh đèn:

- Đã không còn hôn ước của anh với bất kì ai nữa. Em có đồng ý sẽ tiếp tục nắm tay anh không?

- ...Em...em không đáng để...

- Hạ, em nghe này. Anh biết giữa chúng ta còn có những rào cản. Nhưng cũng như anh và em bây giờ, dù em ở trên ban công và anh ở dưới này, chúng ta vẫn nhìn thấy được nhau. Những thứ trong quá khứ của anh và em, chúng ta vĩnh viễn đừng nhắc lại nữa. Tin tưởng anh và cho anh thêm cơ hội. Anh chắc chắn rằng anh và em có thể vượt qua mọi rào cản. Em không cần trả lời vội. Anh sẽ từ từ chứng minh lời nói của mình. Tin anh.

Cách một tán cây, anh nhìn lên, cô nhìn xuống. Trong điện thoại không có thêm âm thanh nào. Nhưng giữa họ, thứ cảm xúc đan xen ấy, chẳng cần lên tiếng vẫn có thể thấu hiểu nhau.